

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Hvem monne det være, der ganger saa hvast

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Hvem monne det være, der ganger saa hvast", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole*. - 1946, 1944-1964, s. 327. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid107039/facsimile.pdf> (tilgået 12. april 2021)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

Forgiæves kun man ledte
Dog i Jerusalem.

29 Forbi det var med Aanden,
Og Støvet sank i Knæ
For Kors og Lys i Haanden,
For Aand af Steen og Træ.

30 Med Christ af Guld det rene,
Apostler af Basalt,
Og Kirken kun af Stene,
Haandgribeligt blev Alt!

No. 114.

Korstogs-Prædikanten.

Kan synges som: Der ligger en Stad i det tyrkiske Land.

- 1 Hvem monne det være, der ganger saa hvast
Ved Stav over Bjerge og Dale?
Hvem monne det være, der raaber saa fast?
Det gungrer i Høielofts Sale;
O, sikkerlig er det en Vandrings-Mand,
Som kommer nu hjem fra det hellige Land,
Hvad Tidende monne han bære?
- 2 Saa spørger i Gaarde den liden Smaadrenge,
Saa spørger den Ridder i Sale,
Og Skarer sig flokke paa Mark og paa Eng,
At høre den Pillegrims Tale;
Ham Aanden indskyder letvingede Ord,
Med Vinden de fare som Luer paa Jord,
Som Lys brænde Stammer i Skove!
- 3 O, hører dog, Brødre! den hellige Grav
Er meer ei paa Jorden at finde,
Forgiæves mod Østen I flytte jer Stav

Og speide paa Bjergenes Tinde,
For Hedninger gjorde med Helvede Pagt,
At drive fra Graven og Naaden med Magt
Den arme, bodfærdige Synder.

4 O, seer mine Arme, o, seer mine Been!
Saa have mig Lænkerne skaaret,
Dog, knælende først paa Opreisningens Steen,
Med Glæden jeg dem haver baaret.
Men hør, hvor de sukke i Asialand,
Som fandt ingen Naade bag bølgende Strand,
Kun Tigre og Løver og Lænker!

5 Hvor Frelseren med sit livsalige Ord
Paany blæste Aande i Støvet,
Hvor Han, som gienløste den syndige Jord,
Paa Korset nedhængte bedrøvet,
Der træde nu Hedninger Kors under Fod,
Med Latter udgyde de Helliges Blod,
Som Abels det raaber fra Jorden!

6 Det raaber om Hevn over Hedninger vist,
Men hvad over eder, som sove?
Med Læben bekiende I Troen paa Christ,
Men hvad har for Christ I at vove?
Og hvad har ivente uværdige Giæst?
Herud, raabe Engle, fra Himmerigs Fest
Til Graaden og Tændernes Gnidsel.

7 Guds Moder, som hører de Helliges Bøn,
Har nu sig for mig aabenbaret,
Paa Armen hun bar sin forklarede Søn,
Og straaledede selv som forklaret,
Hun bød mig omvandre fra Syd og til Nord,
Opvække af Søvn hver Christen paa Jord,
Til Kamp for de hellige Steder!

- 8 O, haver end Nogen sin Frelsermand kjær,
Som Døden for os vilde lide,
Han fare i Harnisk med Spyd og med Sværd,
For Korset og Graven at stride!
O, frygter slet ikke for Helvedes Magt!
Med Himlenes Herre vi stande i Pagt,
Og Han haver Alting at raade.
- 9 Til Kampen, I Christne! opholder mig ei!
Om Sjælens Frelse det giælder,
Fuldstort er mit Kald, og fuldlang er min Vej,
Saa saare mod Aften det hælder;
Saa længe jeg er fra den hellige Stad,
Kun Vand er min Drik og kun Urter min Mad,
Mig styrker den Gud, mig udsendte!
- 10 Farvel, I som laande mig Øre i Dag!
Lad rygtes det brat, I mon ile!
Hvad ændse I Bjerge og Bulder og Brag,
Som gaae til den evige Hvile?
Dit Korsbanner, Drot! er vor Kiep og vor Stav!
Adskil dig, du røde, du brusende Hav!
Til Sion vi gaae giennem Ørken!
- 11 Saa præked det nyfødte Ridderskabs Aand
Med Tunger som Stjerner saa mange,
Det lød fra Auvergne, det lød fra Clermont,
Som Torden med Lyn over Vange:
Guds Røst fra det Lave er Folkenes Røst,
Med Korset og Sværdet fra Vest og til Øst,
Hvor Livet opstiger af Graven!
-